

A large, soft pink heart is centered in the background. It is surrounded by a cloud of small, bright pink confetti or glitter particles that are scattered across the entire white page.

De *eerste* de **beste!**

Niks kalverliefde. Het allereerste vriendje
van Wendy, Martine, Ellen en Kelly bleek
de ware te zijn!

'We zijn samen volwassen geworden'

Op haar achttiende ging **Wendy** (40) voor het eerst zonder haar ouders op vakantie naar Spanje. Daar werd ze dolverliefd op de toen achttienjarige **Serge**. Hij werd haar allereerste vriendje. Inmiddels zijn ze getrouwd en ouders van Romee (15) en Levy (12).

Wendy: "Samen met een vriendin ging ik met de bus naar Lloret de Mar. Achteraf hoorde ik dat Serge mij in Nederland al tijdens het instappen had opgemerkt. Hij zat in dezelfde bus, maar ik was zo zenuwachtig geweest, dat ik hem niet had gezien. Pas de volgende dag viel hij me op. We logeerden in hetzelfde hotel en het waren vooral zijn felblauwe ogen die mij aanspraken. Hij had iets mysterieus. We raakten aan de praat en spraken af om 's avonds uit te gaan. Die nacht kletsten Serge en ik urenlang. Het was heel gezellig, maar verder gebeurde er niks. De hele vakantie trouwens niet. Dat gebeurde pas later in Nederland. **We bleken maar vijf minuten bij elkaar vandaan te wonen, dus na onze vakantie spraken we opnieuw af. Het voelde meteen goed. Alsof het zo moest zijn.** Die avond zoenden we voor het eerst en sindsdien was het

dikke mik. Hij was mijn eerste vriendje en ik was heel erg verliefd.

Omdat mijn ouders rond mijn 21ste voor werk naar Curaçao verhuisden, kwam Serge bij mij in het huis van mijn ouders wonen. Hierdoor werden we snel volwassen samen. Werken, koken, een huishouden draaiende houden... We leerden van elkaar en door het gewoon te doen.

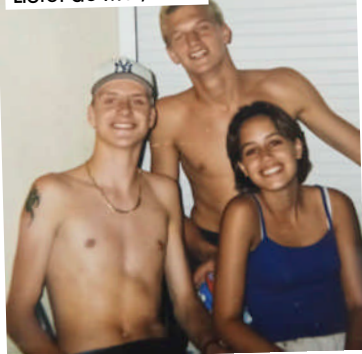
Zo ging het ook toen we trouwden en vlak daarna ouders werden. Opeens hadden we een heel andere rol te vervullen. Alles was nieuw, maar door met elkaar te blijven praten, vonden we een balans.

Helaas werkte dat niet voor alles. Over sommige dingen konden we minder goed praten, bijvoorbeeld spiritualiteit. Het liefst besprak ik alles met Serge, maar dat ging hiermee wat moeilijker. Tot ik het accepteerde en het losliet. Voor Serge ontstond er toen ruimte om zichzelf ook verder te ontwikkelen en zo vulden we elkaar weer aan. Mooi vind ik dat.

Ik ben ervan overtuigd dat wij voor elkaar bestemd zijn. Er moet een reden zijn geweest dat wij elkaar zo vroeg ontmoetten. Ik heb in ieder geval nooit iets gemist. Met Serge zat het echt direct goed!"

Lloret de Mar, 1998.

Terug in Nederland: eindelijk een stel.

Getrouwd...

... en een heel gezin!

1991: samen sporten...

... en een jaar later
is de vonk overgeslagen.

1998: getrouwd!

(Meestal) vrolijk rollend
door het leven.

Martine (48) en haar man **Wilfred (48)** zijn sinds hun negentiende samen. Ze zijn ouders van **Stan (19)**.

Martine: "Ergens in mijn tienerjaren leerde ik Wilfred kennen op korfbal. We hadden dezelfde vrienden met wie we vaak uitgingen. Tijdens carnaval, negentien was ik, sloeg bij mij de vonk over. Ik zag hem op de dansvloer gek doen en dacht: hij is best leuk. Dat was me daarvoor helemaal niet opgevallen.

Met Koninginnedag had ik genoeg moed verzameld om hem te zoenen. Zonder het echt uit te spreken waren we daarna een setje.

Wilfred was mijn allereerste vriendje en ik was in het begin wel iets serieuzer dan hij. Dan hadden we bijvoorbeeld afgesproken en kwam hij niet opdagen. Gelukkig veranderde dat en na anderhalf jaar woonden we samen. We vonden een spiksplinter-nieuw huurhuis. Vijf jaar later trouwden we. Op onze trouwkaart stond letterlijk: 'Ja, laten we het maar proberen.' Dat was een uitspraak van Wilfred, we moesten er hard om lachen. Hij is heel lief en zorgzaam, maar echt romantisch is hij niet. Dat vind ik ook zo leuk aan hem. Hij is meer een kwajongen die lekker tegendraads kan zijn. Precies waar ik van hou.

Op mijn 41ste werd het Ehlers-Danlos syndroom geconstateerd bij mij. Dit is een bindweefselaandoening waarbij mijn banden en pezen te los zijn, waardoor mijn gewrichten ontwrichten. Hierdoor lig ik tussen de 20 en 22 uur per dag plat. Ik rol, meestal vrolijk, elektrisch door het leven.

Leuk is anders, maar het is wat het is. Ik vind het 't moeilijkst voor mijn gezin. Ons leven is door mijn aandoening compleet veranderd. Wilfred helpt me waar hij kan, maar samen er lekker opuit gaan zit er voor ons gewoon niet in. Zo had ik onze relatie niet voor me gezien en ik voel me soms best schuldig naar Wilfred. Volgens hem is dat helemaal niet nodig, maar ik heb weleens gedacht: wat moet hij nog met mij?

Ondanks alles zijn we nog steeds gelukkig samen. Hij is de liefde van mijn leven. Onze grootste droom is om met een camper, ik weliswaar liggend, door Europa te toeren. Ik weet zeker dat dat gaat gebeuren. We zijn gewoon een goed setje."

'Door mijn
aandoening
weet ik: onze liefde is
onvoorwaardelijk'

Ellen (44) ontmoette Bart (47) op haar veertiende. Inmiddels zijn ze 30 jaar samen, waarvan 21 jaar getrouwd. Ze zijn ouders van Nynke (17), Kjell (15) en Yfke (11).

Ellen: "Ik weet nog dat ik hem zag tijdens een voetbaltraining. Een stoere jongen met donker haar en bruine ogen. Ik was veertien, hij zeven-tien en ik vond hem direct leuk. We zaten niet bij elkaar op school, maar via via wist ik te achterhalen dat hij Bart heette. Ik schreef hem een brief: of hij een keer wilde afspreken. We deden een dubbeldate: Bart, zijn vriend, mijn vriendin en ik. Het klikte meteen. Ook Barts vriend en mijn vriendin zagen elkaar wel zitten. Helaas hield hun verking niet lang stand, maar die van Bart en mij wel.

Hij was niet alleen knap, maar ook lief en grappig. We waren echt heel erg verliefd en schreven elkaar iedere dag een liefdesbrief. Ook toen Bart na een paar jaar ging studeren in een andere stad, schreven we honderden brieven naar elkaar. Zo romantisch. Ik heb ze allemaal bewaard.

Hoewel we later door anderen weleens voor gek werden verklaard dat we vanaf zo'n jonge leeftijd al bij elkaar waren, heb ik het nooit anders gewild. Of nou ja, toen we een paar

jaar verking hadden, heb ik weleens getwijfeld, maar dat was meer omdat we toen een beetje in een sleur zaten: ik wist precies wat we elk weekend gingen doen. Het was fijn dat ik er goed over kon praten met Bart. Door samen andere dingen te plannen, kreeg ik weer zin in onze relatie. Daarna heb ik nooit meer twijfels gehad. Samen komen we overal doorheen. Zelfs toen Bart vijf jaar geleden werkloos werd en ik vlak daarna een burn-out kreeg. Op dat moment konden we elkaar even niet zo goed helpen, maar door te blijven praten, kwam het gelukkig weer goed.

Het is best bijzonder wat Bart en ik hebben. Ik ben zo blij dat we elkaar, na al die tijd, nog steeds vrijlaten en elkaar onze eigen dingen gunnen. Hij is de liefste vader en man. Er zijn zo veel stellen die na langere tijd uit elkaar groeien, maar wij groeien juist steeds dichter naar elkaar toe. En dat koester ik enorm."

*'Onze honderden
liefdesbrieven heb ik
allemaal bewaard'*

1992: een jaar verking.

Ellen bewaarde alle liefdesbrieven.

Mooie trouwdag in 1999.

2019: met het hele gezin op vakantie.

'Ik heb *nooit* getwijfeld,
het zat direct goed'

Zestien waren **Kelly** (37) en **Marcel** (37), toen ze verkering kregen. Inmiddels hebben ze samen twee dochters, **Jessie** (9) en **Lucy** (7).

Kelly: "Het was vlak na de zomervakantie in 1999. Ik was over naar 5 vwo en zat bij scheikunde achter Marcel. Een lange, vriendelijke jongen die boven iedereen uitstak maar mij nog nooit eerder was opgevallen. Door de grapjes die hij steeds maakte, moest ik heel erg om hem lachen. Best een leuke jongen, dacht ik. Het was niet zo dat ik direct verliefd was, maar scheikunde werd wel een stuk leuker. We zochten elkaar steeds vaker op en langzaam kwamen de vlinders.

Drie maanden later gingen we voor het eerst samen zwemmen. We waren zestien, dus het was de perfecte date. Smoorverliefd besloten we onze prille relatie nog even voor onszelf te houden. We waren allebei voorzichtig en wilden zeker weten dat we niet na een paar maanden op elkaar waren uitgekeken. Toch verspreidde het nieuws zich als een lopend vuurtje op school. Al snel waren we hét stel met de vaste verkering. We vonden het prima. Alles ging zo makkelijk en vanzelfsprekend tussen ons, we waren er al heel snel van overtuigd dat we perfect bij elkaar pasten.

Twijfels heb ik daarna nooit gehad, Marcel ook niet. We zijn elkaars eerste liefde en hebben geen moment behoefte gehad aan iemand anders. Het klinkt misschien saai, maar in de 21 jaar dat we samen zijn, is alles bij ons vooral van een leien dakje gegaan. Echte moeilijkheden hebben we niet gehad. Op ons 24ste gingen we samenwonen en op de dag dat we tien jaar verkering hadden, vroeg Marcel mij ten huwelijk. Daarna volgden onze dochters Jessie en Lucy.

Ik kan me geen leven zonder Marcel voorstellen. **We zijn samen opgegroeid en echt verweven met elkaar.**

Marcel is gewoon mijn ideale man. Hij is een superleuke vader, heeft heel veel humor en staat altijd voor me klaar. Het liefst zien we elkaar de hele dag en gelukkig kan dat door ons werk: we runnen een succesvolle webshop. Marcel is voornamelijk bezig met de bestellingen en ik doe social media. Heerlijk toch? Het is elke dag hartstikke gezellig bij ons thuis!"

TEKST: RENÉE BROUWER. FOTO'S: PRIVÉBEZIT.

Carnaval 2005.

2006: samen naar Rhodos.

Op Corfu in 2005.

Getrouwd in 2010!